

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

III. évfolyam, 50. szám

2014. május 20.

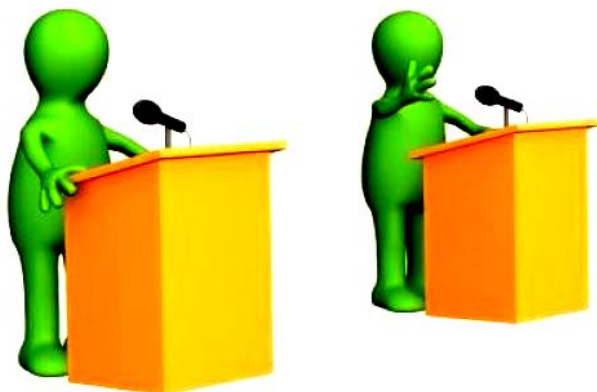
Kampány nagyüzemben

Tegnap elkezdődtek Eperjeske Forgalmi Csomóponton az üzemi tanácsi és munkavédelmi képviselő választások, a jövő héten pedig Záhony Csomóponton folytatódnak. A kisebb-nagyobb zökkenők ellenére sikeresnek mondhatjuk a VASZ jelöltállítását, de ahogy mondani szokták, majd a végén kiderül, hogy mennyire sikerült arra alkalmas személyeket kiválasztani. Mert bár jelöltjeink mellett komoly kampánymunkát folytattunk, az ikszet a nevek mellé nem mi fogjuk odarajzolni.

A terület nagyságát figyelembe véve kollégáimmal úgy döntöttünk, felosztjuk egymás között az állomásfőnökségeket, így könnyebben eljutunk minden munkavállalóhoz. Személy szerint az elmúlt hét első három napját Eperjeske-Rendező pályaudvaron kezdtem. Igazi régi ismerősként léptem be a Felvételi épület ajtaján, és az első pillanatban megállapítottam, hogy bár az épület felújításon esett át, a régi hangulat megmaradt. Az eligazításokon nagyon sok ismerős, barátságos arc fordult felém, s az Eperjeskén eltöltött több évtized emlékei keringtek gondolataimban. Szinte minden egyes kollégámhoz fűződik egy-egy történet, amelyek a sok év elteltével újra lejátszódtak bennem.

Persze nem sok időm maradt az emlékeken mélézni, mert az aktuális mondanivalóm fontosabb volt. Miközben beszéltem, figyeltem az arcokat, próbáltam megfejteni a fejekben megbúvó gondolatokat. Reméltem, és remélem most is, hogy nem volt hiábavaló a személyes találkozás, kollégáink megértették az összefogás fontosságát, és tegnap, a választás első napján tudatosan szavaztak, s teszik ezt ma, és a következő napokban is. Azt persze el kell még mondanom, teljesen más sok emberrel megosztani gondolatainkat, mint amikor kis csoportokban tesszük ugyanezt.

Ma egy hete a Forgalmi Szakmai Képviselő vezetője, Szabó Gyula is besegített a kampányba. Fényeslítették vettük célba, Grunda Zsolt üzemi tanácsi és Szatmári Béla munkavédelmi képviselő jelöltünk társaságában. Múlt kedden is bebizonyosodott, ha népes a hallgatóság, általában visszafogott a hangulat, szótlanabb a társaság, de három-négy fő között már parázs viták alakulhatnak és alakulnak is ki. Nyíltabban, őszintebben megfogalmazódnak a kritikák, élesebbek a bírálatok. Általában egy rutinos érdekvédő, mint jelen helyzetben Gyula, egy-két mondat után kezelni tudja a „hangoskodók” érveit, és az is gyorsan kiderül, hogy ki az, akivel lehet, és ki az, akivel nem lehet vitatkozni. Mert ugye egy olyan kritika, ami esetleg személyeknek szól,

talán még helytálló is lehet, de mit kezdetünk azzal, aki mindenben csak a rosszat látja. Nos, véleményem szerint ilyenkor tényleg rá kell érezni arra, hogy a vitába meddig érdemes belemélyedni.

Szerintem ilyenkor azért el kell gondolkoznunk, hogy amit teszünk, azt mennyire tesszük látványosan. Megosztom olvasóimmal az egyik bírálatot, amit igaz, nem nekem címeztek, de én is magamra vehettem volna. Egyik kollégánk szerint keveset vagyunk kint a munkavállalók között, pontosabban fogalmazva azt nehezményezte, hogy csak akkor jövünk, ha „esemény” van. Az illetőnek biztosan igaza van, de mentségünkre szolgál, hogy nem lehetünk mindig, mindenhol, személyesen jelen. Azonban érdemes erre odafigyelniünk, nekem és tisztségviselő kollégáinknak egyaránt.

Tudjuk, hogy fontos a munkatörvénykönyve, fontos a Kollektív Szerződés, fontos a bérezés, de a személyes problémák mindig ezek elé helyeződnek. Azt is tudjuk, a bizalmat nemcsak megszerezni, de megtartani is nehéz. Hogy ez a kampány során nekünk mennyire sikerült, az majd a szavazatok összeszámlálásakor derül ki. Mindenesetre én bizakodó vagyok, és e helyről kívánok sikeres szereplést a választásokon a VASZ jelöltjei számára.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Kacsintgató jog

A szegény ember sérelmet szenvedett módos szomszédjától, ám tudta, érezte, hogy igaz van, ezért a bíró elé vitte a dolgot. Az ki is tűzte a tárgyalást, és a szegény ember adott neki kosárba zárva egy nagytaréjú kakast, mert akkoriban a pereskedők tartották el az igazság embereit. Eljött a tárgyalás napja, a bíró meghallgatta őket, majd döntött – a módos szomszéd javára. Nagyon elkeseredett a szegény ember, ráadásul a bíró alig észrevehetően ugyan, de még kacsintott is a győztes felé. A tárgyalás után szerencsétlenségétől nekibátorodván megkérdezte a bírót: Bíró uram! Láthatta, hogy nekem van igazam, miért nem kaphattam elégtételt? Láttam én, láttam – így a bíró – csak tudod, Pista, István ökre felrúgta a kaskadat, és kirepült a kakas...

Mit mondhatnánk, az a bíró korántsem volt független, hisz a megélhetése múltott azon, hogy mit kap a pereskedőktől. Ha nem árulja el cinkos kacsintása, még csak el sem marasztalhatnánk úgy igazán. Sok-sok évszázadig így működött az igazságszolgáltatás, és a mindenkori hatalomnak sem volt szava ehhez, amíg nem veszélyeztették köreit a bírói döntések. Sok tekintetben manapság is hasonló a helyzet, annyiban feltétlenül, hogy a hatalom igyekszik a maga képére formálni az igazságszolgáltatást (is). Ha másképp nem, akkor a törvények olyan alakításával, hogy a bíró kénytelen-kelletlen, de az igazságosság mellőzésével hozza meg az ítéletét. Így aztán sajna, még a legderekből sem igazságot, csupán jogot szolgáltat. Persze, nem mindegy, hogy ugyanazt szolgáltatja-e Pistának, mint Istvánnak.

És ezzel, ha eddig nem, megérkeztünk a mai Magyarországra. Ugyan a legritkább esetben van szükség kakasra, netán ökorra – persze, azért végveszélyben akár erre is érdemes gondolni – de bizony nem mindegy, hogy Pistaként ismernek a megfelelő helyeken, vagy István öcsémként köszöntenek. Vagy uramként, vagy bátyámként. Netán az uram-bátyám is kijár. Utóbbi egykoron megtisztelő üdvözlés volt, később az egymás kezét mosók szavajárása lett, ami a két nagy háború között teljesedett ki. A szocializmus évtizedeiben majd' minden más lett, ám az uram-bátyám világ, ha másképp is, de megmaradt. Igaz, jócskán átalakult, és a jaj, kedves kántor uram, jegyző uram, alispán uram helyett a kedves titkár elvtársam, elnök elvtársam vált divatossá.

Mindamelletts kár volna erre szót vesztegetni, ha úgy kellett köszönten, hát úgy kellett. Ami mégis érdekessé teszi, hogy az egyértelműen magázásra utaló címek, rangok, beosztások mellé sok esetben dukált a tegeződésre utaló megszólítás. A kérék, igazgató úr, légy szíves elnök úr ma is elterjedt, használói többnyire nem is sejtik, hogy ez a tipikus magyar sajátosság egy korrupcióra épülő világból maradt ránk. Azt, hogy tegezve magázó – uram-bátyámozó – ismerősünk miképpen részese annak (ennek?) a világnak, nehéz megállapítani, de talán egy cinkos kacsintás képes elárulni a valóságot.

Azért csak óvatosan az elhamarkodott ítélkezéssel, a kacsintás sokszor jóindulatú, sőt kedves biztatás, jelzés szokott lenni. Ha kiderül, hogy mégsem mi vagyunk a cinkostársak, akkor bizony a két szomszéd tanmeséjének közepébe csöppentünk, és elgondolkodhatunk az ökor sorsán. Talán jön majd egy bika, és megszabadítja Pistává lett gazdájától, de addigra a kakas már bejárhatta a fél világot.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

UTOLSÓ LÖVÉS

Robin Hood a halálos ágyán fekszik. Odahívja a családtagjait és közli, az utolsó kívánsága, hogy még egyszer lőhessen az íjával, és ahová a nyíl vessző leesik, ott legyen a végső nyughelye. Így történt, hogy Robin Hoodot a szekrény tetejére temették...

ÖRÖK HŰSÉG

A macho és a szöszi összeházasodnak. A férfi, hogy bizonyítsa ki is az úr a házban, rögtön közli a szabályokat:

– Akkor megyek bárhová, amikor akarok. Az asztalon mindig legyen friss vacsora, kivéve, ha azt mondom, hogy a haverokkal megyek horgászni.

A szöszi türelmesen végighallgatja, majd halkán a következőket mondja:

– Minden rendben. Én pedig közlöm veled, hogy itt minden este fél kilenckor szex lesz, akár itthon vagy, akár nem...

Balogh Attila